

ПЕРЕОЦІНКА ДУХОВНИХ ЦІННОСТЕЙ

В усі часи свого розвитку людство керувалось філософією. Що ж таке філософія?

Раніше нас вчили, що це така наука. Але чи це так? Адже люба наука весь час швидко розвивається, чого не можна сказати про філософію, бо Канта, або Ніцше ми читаємо з більшою користю для себе, ніж сучасних філософів.

Філософія – в буквальному перекладі – це любов до мудрості, тобто філософія – це і є мудрість. З роками людина робиться мудрішою. А чи можна це твердити про все людство? Дивлячись на те, як люди нищать природу, тобто те середовище, в якому вони живуть, як накопичують зброю самознищення, як нищать один одного за релігійними відмінностями, то ні про яке збільшення потенціалу мудрості людства говорити не можна.

Чи був Ейнштейн розумніший Ньютона, Кант – Платона? Багато філософів вважає, що після Платона – то все були лише коментарі до праць Платона.

Мудрість – вища духовна потенція людини, тобто синтетична об'єднуюча форма думки. Найпростіша форма думки – міфотворчість. В міфі думка зливається з діями людини. Все людство живе під владою міфів. З міфів ми здогадуємось, якою філософією керувались наші предки.

Мудрість – це самокритика розуму. Для мудрої людини важливо не тільки знати правду, але й правильно діяти. Але чи весь час людство прогресувало на шляху до мудрості? На перших етапах розвитку в общинному ладі людство було на правильному шляху, воно виробило собі природолюбчу релігію, обожаюючи природу, трепетно і люблячи відносилось до всіх проявів природи і своїх нащадків вчили любити природу, свій рід, свою батьківщину.

Але на зміну общинному устрою приходять рабовласницький лад, якому така мудра релігія не підходить, адже треба виховувати новий тип людей – рабовласників і рабів. І євреї (одна з древніх на-

цій) створюють 2 штучні релігії: юдаїзм – що виховує психотип рабовласника, а потім вони реформують юдаїзм в християнство, яке виховує психотип раба, якого б рабовласникові можна було тримати в послухові і покорі.

В той же час зароджується ще одна потужна релігія – іслам. В основі всіх цих трьох світових релігій лежить єврейська Тора. Тобто вигадуючи різних богів: Єгово або Саваот – юдаїзм, Христос – християнство, Аллах – іслам, ці релігії мають спільну ідеологічну основу. Прикриваючись любов'ю до Бога, ось уже більше 2 тисяч років ці релігії, зомбуючи і заплутуючи людей різними сектами, направлені на те, як побільше знищити інакомислячих розумних людей, побільше виховати рабів.

А самий страшний наслідок впливу цих релігій на людину – це те, що вони відлучили людину від природи, а тому в людства виробилось хижацьке, споживацьке ставлення до природи, людина почала нищити те середовище, в якому живе. А людство так досі і не зрозуміло хижацької ролі цих рабовласницьких релігій. Воно зосереджується на протиріччях у дрібницях цих релігій, які є причиною міжконфесійних сварок та бійок і справжніх війн, ісламського тероризму.

Отже, і не дивно, що виховуючись з допомогою релігій рабовласницького ладу, людство стає з кожним днем все більш бездуховним, йде відкрита дебілізація, денационалізація, падіння моралі, не дивлячись на збільшення церков, храмів. Пора вже людству переосмислити свої духовні цінності і повернутись до природолюбчих релігій, переосмисливши їх і взявши від них все прогресивне, удосконаливши новими духовними здобутками, виробленими людством за всі часи розвитку.

«Заснувати, відновити або зруйнувати релігію – справа важливіша, аніж утворити або зруйнувати державу» (А.Гітлер «Майн Кампф»).

В своїй книзі «Україна під Ісусом» Орій Косак пише: «Якщо визначити трьох китів, на яких тримається панівна світова філософська думка, то це будуть греко-латино-їудейський платонізм, стоїцизм, християнізм.

Платонізм – абстрактна духовність замість органічного поєднання духовного з тілесним, матеріальним.

Стоїцизм – стійка, незворушна смиренність перед лихом, навіть смерть замість боротьби.

Християнізм – упосліджений інтернаціоналізм на основі платонізму і стоїцизму.

І тут криється один з катастрофічних наслідків християнства. Будучи іноземного походження воно вкорінилося в Україні і культивує національну неповноцінність українців, відвертає їх від створених власними мислителями діамантів мудрості, подає мудрість, як здобуток властивий лише іноземним школам, грецьким, латинським, німецьким. Філософський факультет Київського університету імені Шевченка і Львівського університету імені Франка, тисячі їх випускників, як і філософи університетів Полтави, Запоріжжя, Харкова, Одеси – де вони, я хочу знати, де вони? І чи роблять вони щось на високих державних посадах і за високу державну зарплату? І що саме вони роблять, крім копірвання в трухлих філософських трактатах іноземних філософів, і крім засмічення голів українців. Чи не сприяють українські нібито філософи упослідженню українців? Чи не сприяють вони рабству українців? Що зробили ці, так звані українські філософи, для прославлення власної, української мудрості, прославлення на весь світ з відповідними надходженнями до України іноземних коштів від продажу в усьому світі книг української філософської школи, і коштів за навчання української мудрості студентів-іноземців, та й чи можна зробити бодай щось, відкидаючи рідне і захоплюючись чужим? Ніякі іноземці не насмілились назвати для світової історії події і речі своїми справжніми іменами. І лише українці, – Великий Тарас, Іван і Леся – прямо вказують на байстрюччя, жидо-ісусівську брехню і злодійську кругову поруку».

Прикладом такого сучасного українського філософа є Назип Хамітов, який кожну суботу по радіо FM «Ера» просвіщає українців, цитуючи свої афоризми, думає, що він приносить велику користь їм. Але, не знаючи ні Шевченка, ні Франка, ні Л.Українки, не розібравшись добре в користі чи злі, яку несли українцям ті релігії, які сповідували українці на протязі свого історичного розвитку, цей філософ аж ніяк не вичавлює з українців раба, а, навпаки, іноді залякує їх. Замість того, щоб привітати неоязичників, запросити їх до студії, щоб

вони вільно могли прищеплювати українцям велику любов до природи, до свого роду, батьківщини, він залякує радіослухачів, говорячи, що «неоязичество мы уже видели на Красной площади с идолом в центре». Та ні, відомий філософе, то було не неоязичництво, а неохристиянізм, бо ідеологічна основа в християнстві і комунізмі одна єдина – це інтернаціоналізм і нібито рівність. А язичники поклонялись не ідолам, а природі, а ідоли – це всього на всього символи. А от християни дійсно поклоняються своєму ідолу, тобто розіп'ятому єврею, уже вся Україна в хрестах, вони і на цвинтарях, і на шляхах, складається враження, що вся Україна розіп'ята на хресті. Він дивується, чому це українці в своєму Гімні називають ворогів вороженьками, замість того, щоб пояснити, що це християнство більше тисячі років вчило українців любити своїх ворогів, що і призвело до 750-літнього бездержавного існування.

Якщо україномовні радіослухачі подзвонять йому і заговорять про патріотизм чи націоналізм, він одразу обриває їх, нагадуючи про фашизм. Але ж у гітлерівців був гіпернаціоналізм, тоді як у українців – розчавлений історією націоналізм і його треба не задавлювати, а виховувати патріотизм української нації. Як хтось з радіослухачів згадає Ніцше, замість того, щоб розповісти про філософські думки цього видатного філософа, Назин Хамітов відразу нагадує, що Ніцше, закінчив життя своє в психлікарні. Цей сучасний філософ не задумується, що «Оголошення глобал-християнізмом Фрідріха Ніцше психічно хворим, це лише продуманий, навмисно відволікаючий, хід з боку христо-глобалістів, здійснений для того, щоб затаврувати дослідника світла та мороку, як особисто Ісусових, так і його церкви» («Україна під Ісусом» О. Косака).

Українці добре знають і навіть заздять по-доброму такій країні, як Японія і її жителям японцям: тут і ультрасучасна техніка, і екзотика, і відмінні від усього людства традиції, звичаї і дуже висока працелюбність японців, висока якість вироблених в Японії товарів і висока стійкість духу, яку ми бачили під час землетрусу в Японії.

Як же цього всього японцям вдалось добитись і не дати розмити японську душу протягом довгих віків? З давніх давен японці трудились на рисових полях. Тому і свята японців нагадують їм про зміну

пір року на рисовому полі. Тобто, ми в цьому дуже подібні з японцями, адже і наші свята були зв'язані зі змінами сезонів тільки вже на житньому полі.

В Японії домінуючими є дві релігії: синтоїзм і буддизм. Синтоїзм, як і природні японські свята, народився на рисовому полі. «Шлях богів» – так в перекладі звучить назва цієї релігії. Сповідуючі ці віри поклоняються багатьом богам «Камі», які знаходяться в каміннях, річках, дерев, злаках. Цьому ж самому поклонялись і українці, згадайте «Лісову пісню» Л.Українки. Та японці цього не соромляться і досі, а українцям більше 1000 років підступне християнство втлумачувало, що це біси і поклонятись їм – великий гріх. Ця давня японська релігія процвітає і сьогодні. В країні Сходячого Сонця нараховується 80000 синтоїських храмів, тоді, як наші язичницькі храми були знищені християнами ще в X столітті. Без синтоїських священнослужителів не обходиться ніяка поважна подія: чи відкриття заводу, чи закладка обчислювального центру, чи закладка парку, тоді, як наші волхви знищувались на протязі багатьох віків, а сучасні неоязичники замовчуються і ігноруються владою, тобто існують в підпіллі... Паралельно основною релігією являється буддизм. Ця релігія, яка виникла в Індії, на своєму шляху збагатилась кращими духовними цінностями Середньої Азії, Кореї, Китаю дійшла і до Японії. В кінці VI ст. японський принц Сетоку підлаштував цю заморську релігію до японських умов. Він вивів на центральне місце принцип «Ва»: гармонія в людських відносинах на всіх рівнях: як у сім'ї, так і на рівні держави, правителів і підданих. 7500 буддійських храмів часто знаходяться поруч зі синтоїськими святилищами. Японський буддизм має багато чого спільного з синтоїзмом.

Перша хвиля європейської цивілізації прийшла на японську землю в кінці XV ст.

Використавши привезені португальцями порох і мушкети і, навчившись будувати міцні замки, японці дуже швидко заборонили розповсюдження християнства і на декілька віків загнали його в підпілля.

Японцям вдалось зберегти до наших днів кращі риси національного характеру, які формувались ще на рисових полях давньої Японії: любов до природи і чистоти, націоналізм, колективізм, працелюбство, бережливість, прагнення до гармонії людських відносин, чуйне

ставлення до старших, повага до представників і символів влади, повага до держави. Все це призвело до того, що в Японії найнижчий рівень злочинності. Ми знаємо яких великих успіхів досягли японці в економіці. Це японське «економічне чудо» було б неможливим без народних свят, релігійних ритуалів синтоїзму і буддизму, традиційних мистецтв, тобто, без японської душі. На щастя, в українців була подібна релігія, яка й виховувала подібну до японської українську душу.

Та на жаль, тисячолітнє руйнування християнством і сусідніми імперіями української душі дали свої плоди. Українців з українською душею залишилось не так багато. Зараз більше українців з хворою душею і дії їх направлені на руйнування природи, мови, держави, української душі. А руйнування душі ніколи не призведе до дива в економіці. Вже 26 років ми чекаємо дива, на ділі кілька сот спиритних українців з хворою душею розікрали державу, привласнили собі всенародне багатство, а обікрадені українці без української душі чекають, що прийде добрий цар і зробить їх багатими, а тому голосують за всяких покидьків і невігласів, за тих, хто більше пообіцяє.

Мене дивує, що більш свідомі українці з Західної України, які так дружно і активно боролись за незалежність України, й досі не створили громадянського суспільства, а я надіялась, що вони своїм прикладом піднімуть всю Україну, як піднимали в 90-х рр. на боротьбу за незалежність. Але коли я поїхала до Львова і побачила, що львів'яни цілими шеренгами, як на роботу до заводу, зараз сунуть до церкви, я зрозуміла, що церква забирає у них багато часу, та вона й забороняє всяку громадську діяльність і навіть, що всяка влада від бога, отже треба терпіти. Мені дуже жаль цих палких українських патріотів, які думають, що до всіх лих призвів комунізм, коли заборонялось ходити в церкву і не задумуються над тим, що комунізм є продовженням християнства, адже ідеологічна основа у них одна: інтернаціоналізм і рівність в бідності, а кінцева мета – панування в усьому світі. На жаль, зараз люди мало читають, і є вже багато літератури, яка вказує на вади християнської релігії: «Пятая часть населения планеты, в основном носителей древнейшей культуры, убита християнами, идушими путями иудеев, воспринявших их идеологию, их нравственность, их бога» – пише Островський в книзі «Святые рабы» – евреи и их история преподаны в виде Библии, – естественный пример для

подражання, пример того, как следует подменять понятия, как оправдывать мошенничество, шовинизм, геноцид, массовые казни... Иудаизм и христианство предназначены для массовой коррекции психики, однако в разных направлениях. Иудаизм формирует психику хозяина – христианство, особенно православие, – раба.

Ветхий Завет (Тора) – это история массовых убийств. Евреи уничтожали племена и народы, распилывая пилами, сжигая в печах и сбрасывая со скал, уничтожая без сожаления десятки тысяч детей, беременных женщин, стариков, вырезая народы поголовно, под корень. Так говорит Библия: «И пошли войной на Медиана, как повелел Господь Моисею, и убили всех мужского пола, а жен медианских и детей сыны Изра依иельеви взяли в плен. И прогневался Моисей: «убейте всех детей мужского пола и всех женщин». Моисей уничтожил народ, который приютил его в изгнании. Если массовые убийства и убийства вообще могут быть оправданы, то чем Гитлер хуже Моисея? Христианство, лицемерно почитая Христа, следовало де-факто примеру иудеев, убивая, разрушая и уничтожая культуры и нации.

Православие, подтверждая свою верность ветхозаветным убийцам, является, по сути, соучастником этих преступлений, более кровавых, безумных и беспощадных, чем преступления нацистов.

О примитивных язычниках, кровавыми жертвоприношениями которых христиане пугают людей, здесь даже и говорить неловко»...

«Дві тисячі літ тому помер Христос, промучившись декілька годин на хресті. А я знаю сотні таких Христів, що все життя своє мучилися в казематах, кріпостях, в Сибіру і умирали в тисячу разів страшнішою смертю. Падаємо ми щодня перед образом Христа, то що ж ми повинні почувати перед сими невідомими героями, кістками котрих засіялася вся земля, а імен їх не знає ніхто». (Г.Хоткевич «Вони»).

Хочеться кричати, благувати українців; » Навіщо Ви собі засмічете голови? Щоб нищити природу, інакомислячих людей, свою мову, щоб битися в міжконфесійних сварках? Ви ж маєте своїх наймудріших мислителів в світі: Т.Шевченка, І.Франка, Л.Українку. Чому ви їх не читаете, не розумієте? Навіщо ви засмічете голови і зомбуєте своїх дітей, заставляючи в школі вивчати чужу релігію? Вам змішали і підсунули дві релігії: іудаїзм – «Старий Завіт» або «Тора» і християнство

янство «Новий Завіт», щоб ви заплутались, не змогли нічого зрозуміти, щоб у вас виховати подвійну мораль, щоб ви не змогли розібратись, що до чого, і виховували своїх дітей рабами.

Вас зараз з новою силою зомбують, заплутують і доводять до маразму. Один дуже затятий християнин на радіо FM «Ера» навіть закликав українців відмовитись від пенсії. Отже, щоб не впасти в ще більший маразм, давайте подивимось на себе збоку. Тисячі українців були розіп'яті на палях, замучені жорстокими тортурами, але жодному з них не поклоняємось, а поклоняємось розіп'ятому єврею, якого самі євреї обплювали і підсунули його іншим, дурнішим.

НАЦІЯ ГОНИМА І НАЦІЯ ГНОБЛЕНА

Отже, як ми бачимо в світі існувало 2 найдревніших нації, які не спромоглись створити держави аж до середини і кінця 20 століття. Це євреї, які виховувались під впливом іудаїзму, та українці, яких виховувало іудо-християнство.

2600 років назад юдейський цар Іосія багатобожну релігію юдеїв реформував у однобожжя, з вірою у бога Саваота (Єгова), зберігши національний зміст язичництва.

Із Біблії ми знаємо, що батьківщиною євреїв була Месопотамія. Сім'я Авраама жила в Урі, древній столиці шумерів, а потім переселилась в Ханаан, тобто в нинішню Палестину. Відкинувши язичництво, древні євреї створюють свою релігію – іудаїзм, головною книгою якої є Старий завіт (Тора). В своїй книзі «Біблейські розповіді» З. Косідовський пише: «Перш за все встановлено, що Старий завіт є зібранням історичних документів, народних легенд, законів, ритуальних обрядів і міфів, джерела яких відносяться до різних епох...»

У Старому завіті (Торі) чітко вимальовуються 2 ідеологічні напрямки:

1) гуманістичний, куди входять і 10 божих заповідей, запозичений юдеями у єгиптян чи шумерів;

2) юдейський, де говориться про бога Єгову, який благословляє юдеїв на загарбницькі дії, на винищення слабших або одурених ними народів, бо юдеї – народ богообраний.